

SOLISTEN

Nummer 3

Oktober November December 2016

96. årgang

Vi ønsker alle medlemmer
en glædelig jul og et godt nytår

SOLISTEN

FORBUNDETS KONTOR:

Vesterbrogade 57, 1620 København V
 Åbningstid: torsdag kl. 12-15, Tlf. 33 25 05 51
 uden for kontorets åbningstid 26 66 80 63
 E-mail: mail@solistforbundet.dk
 www.solistforbundet.dk

BESTYRELSEN:

Chresten Speggers, Tove Hyldgaard,
 Flemming Leinert, Pia Gruwier, Lars Boye Jensen,
 Pernille Schröder, Christian Steffensen
 Suppleanter: Ove Mynderup, Nis H. Pedersen

FORBUNDETS JURIDISKE KONSULENT:

Advokat Judy Jakobsen

REDAKTØR: Chresten Speggers

RUNDE FØDSELSDAGE

Francesco Cali, 50, den 19. dec.
 Michael H. Lund, 50, 26. jan.
 Torben Demstrup, 60, 2. feb.
 John Vedholm, 75, 3. feb.
 Allan Høier, 50, 11. feb.
 Erik Hansen, 80, 6. mar.
 Søren Gleerup Hansen, 50, 16. mar.
 Erik Axel Wessberg, 70, 17. apr.
 Susanne Dyhr, 60, 20. apr.
 Per Bach Nissen, 50, 29. apr.

NYE MEDLEMMER

Stig Fogh Andersen, kgl. kammersanger

Ophavsretten har i løbet af det år, vi nu snart vender ryggen til, været et varmt emne. Kunstneres rettigheder er på mange måder sat på prøve. Udfordringen er naturligvis, hvordan vi sikrer os vore rettigheder også i fremtiden. Den digitale verden har snart overtaget markedet på både musik- og filmområdet - og her handler det om, at vi fortsat må stille krav til kreditering og honorering af brugen heraf.

Desværre bliver det, vi laver, efterhånden betragtet som en handelsvare og som en selvfølge. Når producenten har betalt et ikke altid særlig højt honorar til den pågældende kunstner/solist, betragter han

produktet som sit og bruger det, som han vil. Ingen tilbagemelding på opgaven, eller bare en venlig hilsen.

Som et eksempel: Jeg arbejder til daglig med indtaling og dubbing af danske stemmer til udenlandske produktioner. Jeg castrer de skuespillere, der lægger danske stemmer til diverse tv- og biografversioner af f.eks. tegnefilm.

I oktober fik jeg fornøjelsen af at instruere den danske biograf version af "Peddersen & Findus - Den bedste jul nogensinde", hvor Per Pallesen, Lars Knutzon, Judith Rothenborg og Vitus Magnussen (en dreng på 10 år) lagde stemmer til de væsentligste roller. Bortset fra drengen er det det samme hold af skuespillere jeg har brugt i de snart 20 år, jeg har haft med Peddersen & Findus' danske versioner at gøre.

I slutningen af november var der så biografpremiere på filmen. SF Film inviterer en flok mere eller mindre kendte danskere til en gallapremiere søndagen inden den officielle biografpremiere. En liste SF Film åbenbart altid bruger, når den slags arrangementer løber af stablen. Men *ingen* tænker på at invitere de skuespillere, der har lagt danske stemmer til filmen, instruktøren eller oversætteren. Det var drengen Vitus' far, der måtte gøre mig opmærksom på, at der faktisk var en gallapremiere på filmen. Jeg blev ikke bare vred - jeg blev rasende, men også ked af det.

Vi bliver betragtet som en selvfølge, og ingen gider have mere med os at gøre, når vi først har leveret det, vi bliver betalt for.

En af mine konkurrenter i dubbingbranchen udtalte engang: "Skuespillere er et nødvendigt onde, for at lave en tegnefilm". NEJ! Skuespillere/sangere/solister er en *nødvendighed* - for at vi kan holde liv i vores sprog, vores kultur og vores mangfoldighed.

Med denne lille opsang og påmindelse om, at vi for alt i verden må stå fast på vore rettigheder, så godt vi kan, uanset hvilken genre vi arbejder med, vil jeg ønske jer alle en dejlig jul og et rigtig godt og lykkeligt nytår, med mange gode udfordringer og solisttiltag. CS

SOLISTERIER

Det har været et ganske aktivt efterår, med mange solisterier rundt i landet. Musikens Hus i Ålborg kom på landkortet, og vi har haft et enkelt solisteri i Maribo. Publikumstilstrømningen er som altid ganske stor, og spillestederne er naturligvis glade for vore arrangementer. Jeg prøver at variere programmerne så meget som muligt og forsøger at få så mange medlemmer som muligt med ud i landet.

Men i det kommende halvår har vi desværre måttet halvere aktiviteten, fordi Gramex har annonceret, at det tilskud vi får hvert år af de *nationale midler* bliver noget nær halveret fra juni 2017 pga. af den nye EU-struktur, der blev implementeret i dansk lovgivning tidligere i år.

Bestyrelsen må derfor være afventende. Forhåbentlig kan vi igen sætte flere solisterier på programmet til efteråret 2017 - men det vil først vise sig, når Gramex-tilskuddet for 2017 indløber i juni.

CS

KONTINGENTET STIGER

Som det blev fremlagt på generalforsamlingen i maj, har bestyrelsen besluttet, at årskontingentet er kr. 475 med virkning fra 1. januar 2017. Der vil blive udsendt girokort i december til de af jer, der ikke er tilmeldt betalingservice.

Benyt gerne lejligheden til at få jer tilmeldt, hvis det ikke allerede er gjort.

FÅ DIN DEL AF KABELPENGENE!

Har du optrådt i TV i 2016? Så kan du få rettighedsvederlag udbetalt af Performex.

Kære musiker,

Har du medvirket som musikudøver i TV i 2016, kan du få del i de såkaldte kabelpenge. Send dokumentation for din medvirken og honorar til Performex, så indgår du i fordelingen af kabelvederlaget. DMF, DAF og Performex får IKKE automatisk

besked om TV-medvirken, så vi opfordrer derfor til, at du gør det til en vane løbende at sende os dokumentation for TV-medvirken.

Hvad er kabelvederlag?

Det er et rettighedsvederlag – en pulje øremærket til musikudøvere – som betales af blandt andre udbyderne af kabel-TV. Rettighedsvederlaget opkræves af Copydan og udbetales af Performex, der er stiftet af musikudøvernes organisationer.

Så hvis du fx har medvirket i TV som musiker/sanger (solist, bandmedlem, husorkester, ensemble mm.), fastansat eller kontraktansat orkestermusiker/sanger, assistent i et orkester eller kor eller som medspillende kapelmester, så send dokumentation for din medvirken til Performex og få din del af pengene.

Krav til dokumentation

For at du kan få andel i vederlaget, skal vi bruge dokumentation fx i form af dine kontrakter eller lønsedler om medvirken i TV. Hvis du ikke har en kontrakt, kan du udfylde denne erklæring og få den underskrevet af den pågældende arbejdsgiver. Hvis du har problemer med at skaffe dokumentationen, så kontakt os.

Deadline 1. februar 2017

Du kan sende dokumentationen til julie@performex.dk (DMF) eller til sl@performex.dk (DAF). Du kan også sende dokumentationen pr. post til DMF, Sankt Hans Torv 26, 2200 København N, att.: Julie Borgwardt-Stampe eller til DAF, Dronningensgade 68, 4., 1420 København K, att.: Susanne Lyn-gaa. Det vigtigste er, at du sender det, så vi har det SENEST D. 1. FEBRUAR 2017.

Hvis du har spørgsmål, er du meget velkommen til at kontakte os. Læs mere på www.performex.dk.

Med venlig hilsen
Performex

En råkold mandag i november har jeg sat vores æresmedlem Michala Petri stævne i Solistforbundets kontor på Vesterbrogade i København. Hun er lige landet fra London og skal videre til Jylland i morgen. Vi har været i byen efter kaffe og juice.

Blev du født med en blokfløjte?

Næsten. Min mor Hanne Petri og min far Kanny Sambleben er begge 87 nu. Min mor var pianist og min far violinist, og

Michala Petris første optræden, i Ping Klubben i Aalborg.

spillede i mange år i Sjællands Symfoni-orkester, som om sommeren hed Tivolis Symfoniorkester. De spillede hver aften tre afdelinger hele sommeren igennem. Uden fridage og altid uden prøver. Første afdeling fra 18.30 til 19.30 så fra 20.00 til 21.00 og så igen fra 21.30 til 22.30. Det var fra Mozart-symfonier til Lumbye. Før det havde han spillet i Ålborg Symfoniorkester og Det. Kgl. Kapel. På et tidspunkt havde han en blokfløjte med hjem til mig. Jeg har nogle svage minder om at spille på den første gang, og de minder er meget forbundet med min mor. Måske fordi jeg har fået fortalt så mange gange, at jeg sad på hendes skød og spillede, eller snarere pustede, og hun satte fingrene de rigtige steder.

Da vi boede i Ålborg, havde jeg en musiklærer, der hed hr. Knudsen. Jeg tror, han var skolelærer, men underviste også i musik efter skoletid. Og på et senere tidspunkt begyndte fløjtenist Kjeld Mardahl fra Aarhus at komme i vores hjem hver fjortende dag og give mig undervisning. Det var betydeligt kedeligere end hr. Knudsen. Kjeld Mardahl var mere seriøs, med tekniske forklaringer, mens hr. Knudsen gav mig en bog, der havde en historie om en lille sort dreng, der vistnok hed Tao, som spillede blokfløjte – og efterhånden lærte man så en masse ud fra den historie.

Jeg har et svagt minde om min første optræden i et børneprogram i radioen - her spillede jeg "Pandeben, godt det gror". Jeg vidste ikke, at det var et radiostudie, men fik fornemmelsen af, at det var sådan lidt alvorligt. At det var noget, som andre hørte på, anede jeg ikke. Og så kan jeg meget tydeligt huske min allerførste optræden for et publikum. Det var i det, der hed Ping Klubbens musik-konkurrence, som fandt sted i Ålborg-Hallen - i et af de rum der er ovenpå. Min mor var med, og vi havde indstuderet en lille sonate af James

Hook – en engelsk komponist, der levede på Mozarts tid. Den havde kun toner inden for en oktav, og var ret let at spille og egentlig rigtig flot med klaver. Min mor var helt anderledes, end hun plejede, så jeg kunne regne ud, at hun har været nervøs. Hun sagde, at hvis jeg spillede rigtig fint, ville jeg få en malebog. Jeg kunne som andre børn godt lide at male. Jeg spurgte hende: Hvor tyk er bogen? Hun viste med pege- og tommelfinger et mellemrum på to-tre centimeter. Der fandtes nemlig nogle, der var tykke som telefonbøger, ikke bare hæfter. Derfor regnede jeg ud, at det måtte være ret specielt det her. Så spillede vi, og jeg fik en førstepremie og skulle fotograferes bagefter, og her blev de ved med at rette på min arm – selv om jeg nu ikke syntes, jeg flyttede den. Og så kan jeg huske, at jeg legede på trapperne.

Vi flyttede kort tid efter til København og derfra til Nødebo, hvor min mor og far og min lillebror og jeg kom til at bo i mange år. Min bror, David, er i dag cellist og har spillet i det hæderkronede Halle-Orchestra i Manchester i 26 år. Jeg begyndte i en lille landsbyskole i Nødebo, hvor der var to klasseværelser. I det ene gik første klasse alene om eftermiddagen, anden og tredje gik sammen om formiddagen. I det andet klasseværelse gik fjerde og femte. Når man kom i sjette klasse, skulle man med bus til Hillerød og gå på en større skole derinde. Men den nåede jeg aldrig at komme på.

Jeg havde fået en musiklærer i Helsingør, Lothar Brockman, som vi kørte op til en gang om ugen. Han var tysk og helt klart seriøs, men jeg kunne jo også mærke, at der skete noget. Der blev ikke stillet spørgsmålstejn ved, om jeg skulle gå til spil. Det var en given ting. Da jeg var 10 år, foreslog han min mor at tage mig med til Tyskland og spille for Ferdinand Conrad, der var professor i Hannover, som var

et af de meget få steder, hvor man havde blokfløjte som hovedfag. Conrad syntes straks, at jeg skulle indskrives på musik-konservatoriet dernede. Og jeg tror nok, at vi samme dag var inde for at tale med rektor om muligheden for at få det på plads. Det jeg husker bedst var, at rektor havde en hund, som jeg legede med på kontoret. Vi tog hjem, og min mor snakkede med min far om det - og de besluttede, at sådan måtte det være. Skolen havde spurgt, om jeg ville springe femte klasse over, og mine forældre bad i stedet om et friår. Min hverdag var meget struktureret. Op kl. 7.00, så lidt morgenmad, kl. 8.00 skulle jeg øve lange toner, kl. 8.30 øve skalaer osv. Hele dagen. Spil var fra 8.00 til 12.00. Efter frokost gik jeg tur i skoven en time, så sov jeg en time. Derefter spillede jeg i to timer med min mor, og derefter havde jeg legetid med kammerater. Efter aftensmad var der musikteori, som jeg var meget glad for, og klaver. Så havde jeg en time til at læse, og så skulle lyset slukkes.

Jeg kom aldrig tilbage til skolen. Jeg fik bøgerne hjem og brugte rejserne til at læse og regne. Jeg afsluttede med 7. klasses eksamen; dengang skulle man kun kunne dansk, regning, historie og geografi. Min far søgte job i opera-orkesteret i Hannover, men fik det ikke, så vi blev boende i Nødebo, og min mor og jeg tog toget til Hannover en gang om ugen. Af sted hver mandag aften og tilbage onsdag over middag. Så fik jeg timer hver tirsdag og onsdag formiddag. Senere begyndte jeg at rejse alene derned, og da jeg var 17 år, afsluttede jeg mine studier. Ret hurtigt herefter begyndte jeg at spille på fuld tid. Der var enkelte koncerter undervejs, blandt andet med ny musik i det unge tonekunstnerselskab DUT – og min første rigtige koncert var i Herning Musikforening. Her spillede min mor, gambisten Jørgen Glode og jeg en hel aften. Jeg tror, jeg var 11 år. Og så var der optrædere som børnesolist i Tivoli, også lidt i fjernsynet indimellem, men ikke i stor stil.

Men da jeg var 17 år og færdiguddannet, spillede jeg en lunchtime-koncert i BBC – direkte udsendt. Den blev tilfældigvis hørt af dirigenten for The Academy of St. Martin in the Fields, Neville Marriner. Han foreslog Philips – som de hed dengang – at lave en CD med mig. Det gjorde de, og den solgte enormt godt. Vivaldi, Händel osv. Så tilbød de mig en kontrakt på tre år, og den blev fornyet en del gange. Jeg lavede to CD'er om året. De havde base i Holland, men også et stort kontor i London. Det var her, jeg var tilknyttet. Alle CD'erne blev straks udgivet internationalt, så man må sige, at jeg var utrolig heldig at være de rigtige steder på de rigtige tidspunkter.

Har du stadig en rutine med, hvornår du øver skalaer og lange toner?

Ikke det der ligner. Jeg har ikke engang en rutine for, hvordan jeg øver mig. Jeg

minder både om min far og min mor. Min mor er meget målrettet, og disciplin var det vigtigste. Min far var mere intuitiv og øvede sig, når han følte for det. To meget forskellige måder at se livet på. Det var en dårlig blanding for ægteskabet, men jeg er vist en god blanding af de to. Jeg kan både være meget intuitiv, men også meget disciplineret, når det gælder.

Hvor gammel var du, da du slap den daglige rytme/rutine?

Da var jeg ret gammel. Jeg boede sammen med min mor indtil jeg var 33 år – men jeg var jo næsten aldrig hjemme, fordi jeg rejste hele tiden. Hun blev skilt fra min far og gift og skilt igen, og hun har været alene, siden jeg var 21 år. Vi spillede meget sammen, og hun var min sekretær og sørgede for mange praktiske ting. Så mit liv har været ret anderledes end andres. Jeg blev først voksen meget, meget sent, hvis jeg overhovedet er blevet det. Da jeg var 33 år, fandt jeg et lille hus i nærheden af min mor, fordi jeg pludselig havde noget koncertfri tid og mente, at det nu var på tide at få mit eget. Og så mødte jeg Lars Hannibal kort tid efter. Vi blev gift og flyttede til Kokkedal. Vi ville starte helt for os selv et andet sted. Så jeg har egentlig aldrig bevidst gjort op med disciplinen. Men omvendt må jeg også sige, at jeg stadig har lidt dårlig samvittighed, når jeg ikke har disciplin.

Lad mig høre lidt om det klip, der ligger på You Tube, hvor du spiller koncert i Tivoli med Victor Borge.

Tanja Birkelund skulle have hans talentpris, og han havde 80 års fødselsdag. Det var i den anledning, at musikchefen Lars Grunth fra Tivoli havde fået den ide at invitere tre kvindelige solister med til koncerten. Edith Guillaume, Amalie Malling og mig.

Jeg var den første af os tre, der skulle optræde, så jeg tror Victor Borge brugte hele sit repertoire på mig. Det var en øjenåbner for mig. Det der slog mig mest, var hans professionalism. Det totale nærvær, som han havde hele tiden. Men der var ikke noget ping-pong. Det var hele tiden ham, der bestemte, hvad der skulle ske, og han viste det meget tydeligt. Rollerne var klare for os begge – han gav, jeg tog imod og reagerede. Men jeg var jo lige så seriøs med musikken som ham, og der er et sted, hvor han er ude af takt – og jeg sender ham virkelig et vredt blik – fordi musikken, den må man jo lave ordentligt. Da viste jeg trods alt lige autoritet et kort øjeblik. Men ellers var jeg bange for at være for alvorlig. Jeg hørte altid om mig selv, at jeg var for seriøs og spillede for teknisk, og var for lidt musikalsk, så jeg var egentlig bange for at falde igennem i det selskab. Men det viste sig at blive sådan en forløsende oplevelse for mig. Det at kunne stå og give los og miste sine barrikader, og samtidig opleve, at folk syntes det var helt i orden.

Er det den eneste gang, hvor du er kommet til at grine under en koncert?

Næh nej. Jeg har engang været på en turne med Peter Bastian, og han er så afsindig morsom. Jeg kom meget nemt til at grine i de år. Vist fordi jeg var så disciplineret, havde jeg altid en slags overtryk i mig.

Din tilværelse som solist vil nogen jo nok betragte som lidt ensom.

Ja og nej - det kommer jo an på hvilket plan man tænker på. Jeg har jo aldrig lavet andet end at spille koncerter i hele mit liv og har altid registreret meget undervejs, som vi jo alle sammen gør. Og nu er jeg jo så heldig, at jeg var gift i 18 år med Lars Hannibal, og vi fik to piger og havde et meget trygt familieliv. Vi spillede masser af koncerter sammen, og når jeg var ude

alene, havde jeg altid nogen at ringe hjem til som forstod og delte mine oplevelser. Jeg har aldrig været fuldstændig overladt til mig selv og haft den ensomhed, som jeg tror mange sagtens kan få. Så på et plan er man ensom, og på et andet er man i allerhøjeste grad det modsatte. Inden for de sidste år har jeg fået en ny forståelse af nogle ting. Jeg kendte forfatteren Villy Sørensen. Da han døde, sluttede alle hans venner sig sammen i en kreds for at lære hinanden at kende. Her var bl.a. Suzanne Brøgger. Hun fortalte om noget, hun havde skrevet, og vi andre spurgte hende, hvorfor hun nu havde taget netop de valg, hun gjorde, og hun fortalte om den situation, hun havde været i, da hun skrev det, og det hun gerne ville med det, hun skrev. Så slog det pludselig ned i mig, at det måske ikke er det, vi gør direkte, men det er den hensigt, der ligger bag det, vi gør, som rammer andre mennesker. Det ved vi alle sammen, når vi optræder. Hvis vi ikke har det indre med, så rammer det ikke folk. Men Suzanne Brøgger er jo forfatter, så det var underligt at erfare, at det også gælder ord på papir - og sikkert også noder. F.eks. Beethoven som sad i mange måneder og arbejdede på *An die Freude*. Den er så enkel, at man synes ethvert barn kan skrive den – men han har alligevel sidet og lavet skitser og slettet igennem lang tid. Og på en eller anden måde har hans hensigt lagret sig i tonerne - og er selvfølgelig blevet forstærket af alle dem, der har sunget dem siden, med samme sind og indstilling.

Siden har jeg bevidst haft mine tanker i den retning og efterprøvet det. Jeg spiller stadig mange koncerter med Hannibal, og vi har en fuldstændig musikalsk frihed sammen, så jeg har god mulighed for at observere og sammenligne. Jeg prøver altid at fylde rummet ud med musik og få en fornemmelse af rummet. Om det er

en lang kirke, om der er sideskibe og den slags. Og nu er jeg begyndt at lægge til, så jeg bevidst prøver at føle en bestemt hensigt og mærke, at den forplanter sig til andre mennesker. Jeg var på tournée med Claudio Abbado for otte år siden – en af verdens største dirigenter var han. En stille mand, som altid arbejdede på den måde, at han skabte total tryghed i prøveforløbet. Og hvis han skulle rette på nogen, eller ændre et eller andet, så sagde han aldrig: "Det skal du gøre anderledes". Han gik altid hen til musikeren og sagde: Hvad kunne man egentlig gøre her? Så spillede musikeren forskellige ting, og så sagde han: "Det lyder jo godt". Så det var altid musikeren selv, der havde fundet det frem. Han kritiserede aldrig nogen mennesker på noget tidspunkt, mens andre hørte på det. Derfor var alle fuldstændig trygge ved ham, og alle ville det bedste. Jeg sad tit ved siden af ham efter koncerterne til "nachspiel", og så husker jeg engang en dame, der kom hen til ham og sagde, at hun havde oplevet ham i Lucerne i 1963 og hvad han havde spillet – og at det havde været så fantastisk. Jeg tænkte – 1963 – det er mange år siden, og hvor er det skønt, at hun husker det. Og så slog det mig – det sker jo næsten efter hver eneste koncert, at der også kommer folk hen til mig og siger noget lignende, fordi jeg har været ude at spille på deres skole, da de var børn eller lignende. Det er øjeblikke, de husker. Og det er vel blandt andet, fordi man er *sammen* om oplevelsen og er meget modtagelig i sådan en situation. Så alt i alt er jeg ved at komme frem til, hvor fantastisk det er, at man har et arbejde, hvor man deler meget intense øjeblikke med andre mennesker. Og når man når dertil og tør åbne for det – så er man ikke ensom. Jo mere man er solist – jo mere er man sammen med verden på en eller anden måde.

Du har jo også engageret dig i ny moderne musik og eksperimenteret med det. Hvad giver det dig?

Det giver mig nye input og nye måder at høre og opleve musik på. Det gør mig stærkere. Men der er grænser, man ikke skal gå over. Man skal hele tiden kunne føle, at man er med. Jeg er også begyndt at improvisere. Pianisten Carsten Dahl har jeg spillet en del med. Vi snakkede sammen en del år inden, og jeg sagde altid: Det kan jeg ikke finde ud af – jeg kan ikke improvisere. Men på et tidspunkt sendte han en sms, hvor der stod: *Du kan godt – jeg ved det!* Og så mødtes vi og prøvede lidt, og han gav mig nogle retningslinjer, og pludselig så kunne jeg faktisk godt. Han var god til at skabe en tryghed, så jeg turde glemme mig selv. Og nu begynder det egentlig at gå udmærket. Det er jo en ping/pong – på sin vis den samme, som jeg også har kendt i klassisk musik, men man skal turde give mere slip.

Men jeg spiller ikke jazz, det er jo en stilart for sig. Jeg har spillet nogle få gange med Niels Jørgen Steens Bigband, og det har været en fantastisk fornemmelse af at surfe på en bølge af musik. Men det er *fake* for mit vedkommende. Niels Jørgen har skrevet en stemme ud til mig – og så spiller jeg *som om...* og kan godt få det til at lyde næsten rigtigt. Men helt rigtigt bliver det ikke på noget tidspunkt.

Hvilke fremtidsplaner har du - og hvordan ser kalenderen ud i det kommende år?

Sammen med Hannibal spiller jeg ret meget i de danske kirker, og jeg elsker det. Her har vi et helt "almindeligt" publikum, som er åbne og tager imod. Her får jeg virkelig fornemmelsen af, hvad det vil sige at kommunikere gennem musik, og hvor lidt der egentlig skal til for at publikum "forstår" det. Bare en enkelt forklaring med et eksempel: f.eks. at Carl Nielsen tit skriver

trinvist og skifter mellem dur og mol. Det gør folk trygge at få en introduktion, og så tager de bedre imod.

Så har jeg en del CD-optagelser. Jeg har jo lavet et pladeselskab med Lars Hannibal, og vi laver ting, der er lidt skæve. Hannibal stiller høje krav til kvaliteten hele vejen igennem, og en af hans ideer har bl.a. været at lave en række CD'er med blokfløjtekoncerter fra forskellige lande. De fleste er skrevet til mig - og jeg har foreløbigt lavet CD'er med kinesiske, tyske, franske, engelske og dansk/færøske koncerter. Her i december skal jeg indspille noget, jeg ikke har prøvet før, med en brasiliansk guitarist, Daniel Murray, og Marilyn Mazur på slagtøj. Vi skal indspille noget brasiliansk choro musik. Det er nemt at høre på, men svært at spille med det overskud, det skal til. Man skal være involveret og have en distance på samme tid. Det kræver en letthed, jeg egentlig ikke har haft fat i før. Der er en tyngde jeg skal turde slippe.

Næste år har jeg endelig fået Hannibal overtalt til, at vi laver endnu en CD - han har haft så mange andre projekter og ikke syntes at han havde tid. Men vi har så meget repertoire fra vores koncerter, som jeg virkelig gerne vil indspille. Vi har valgt at indspille karakterstykker, bl.a. Carl Nielsen, Grieg, Asger Lund Christiansen og andre - det meste er arrangementer. Senere vil jeg også meget gerne indspille nogle af de mange nye værker, der er skrevet til os.

Et par nye samarbejder vil jeg også gerne afprøve, og jeg arbejder løbende med komponister om nye værker.

Og så vil jeg gerne til at lytte lidt mere. Det slår mig, hvor lidt vi solister egentlig kender hinanden. Vi ser mest hinanden som fotos i programmer når vi kommer rundt. Nå, der har de været, og her kommer de - men der er utrolig mange af os, der ikke har været inde at opleve hinanden. Det er

egentlig lidt forkert. Jeg bliver altid glad og inspireret, når jeg hører mine kolleger - at mærke deres udtryk. Når man er musiker eller kunstner, så behøver man bare lige at have hørt folk spille eller synge et kort øjeblik, så kan man tage det til sig.

Men grunden til, at du ikke har oplevet så mange kolleger, er jo heldigvis også, at du selv har meget travlt.

Ja, det har jeg jo heldigvis. Men indimellem synes jeg, at det er lidt af en falliterklæring, at jeg ikke kan administrere min tid bedre. Når man er freelancer, så tager man jo alt det, man kan få. Når vi optræder, er vi jo vant til at give alt - og til at sætte os selv til side - og på en eller anden måde forplanter det sig til ens kalender. For mange af os er det jo ret almindeligt kun at sove tre timer om natten og så op, fordi man skal videre til det næste engagement. Der er ikke nogen 8-timers regel for os.

Men du er jo også solist i ordets absolut bedste forstand. Mange af vore medlemmer arbejder i en trio eller kvartet, spiller sammen i en revy eller arbejder i en større gruppe indimellem.

Jo, det gør jeg nu også af og til. Nogle gange, når jeg har optrådt som solist, er jeg blevet spurgt, om jeg også lige vil spille med i orkesteret til f.eks. Händels *Water Music* hvor der er blokfløjter med. Det elsker jeg altid - den der fornemmelse af at sidde i en stor gruppe og være lille del af en stor enhed! Ansvarer er lige så stort, men man får faktisk mere igen, synes jeg. Jeg mødte en dirigent, der skulle dirigere Bachs Matthæus-Passionen i radioen med symfoniorkesteret. Her er 19 takter for to blokfløjter. Han spurgte mig, om jeg ikke lige kunne komme ind og spille de 19 takter. Det er et værk på tre timer! Men alligevel følte jeg mig som del af det hele, fra start til slut. Det siger mig noget om,

Foto: Jette Holgersen

hvor meget man tænker i helhed, og hvor meget man sætter sig selv til side, når man laver noget.

Har du et godt råd til vore unge solister?

Det må være svært at være ung solist i dag. Jeg har altid haft gode omstændigheder og er blevet hjulpet frem af andre. Det har været godt for mit arbejde og min fordybelse. Mit råd til unge solister må være at forsøge at undgå den konkurrencementalitet, der er næsten alle steder i dag. At turde holde konkurrencetanker væk. Som solist gælder det om at gå så meget i dybden som muligt, at være selvforglemmende og at åbne sig. Konkurrencetanker hindrer en, og er med til at begrænse ens udtryk, så man skyder sig selv i foden. Man skal turde hvile i sig selv, så man kan føle, at man giver fra sig. Det var jeg selv ganske mange år om at nå frem til.
CS

INDTRYK FRA SOLISTERIER

Lisbeth Kjærulff, Aarhus

Christian Damsgaard, Merethe Sveistrup og Isabell Piganiol i Randers

Lise-Lotte Nielsen, Pernille Schrøder og Henrik Krogsgaard i Sønderborg

Peter Vest og Christian Rusbjerg i Vordingborg

Karsten Jansfort, Aarhus

Karolina Leedo og Joost Schelling i Randers

Gitta-Maria Sjöberg og Matti Borg i Sønderborg

Christian Damsgaard, Isabell Piganiol, Merethe Sveistrup og Madelaine Sjørstrand i Randers

Carl Ulrik Munk-Andersen, Pia Schnack og Jan Tellefsen i Slagelse

GLIMT FRA SOLISTERIER I REVYMUSEET

Ann Hjort og Thyge Thygesen

Liselotte Krogager

Jan Schou